

Arrest

nr. 306 952 van 22 mei 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VANGELUWE
Gulden-Vlieslaan 28
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. VANGELUWE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 mei 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 4 mei 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.3. Op 9 mei 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Zuid op 09.05.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: M. (...)

voornaam: H. (...)

geboortedatum: 10.08.1996

geboorteplaats: TRIPOLI nationaliteit: Libië

In voorkomend geval, alias: M., H. (...) ° 10.08.1996 Libië.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

X 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod dat hem betekend werd op 04.05.2024.

Betrokkene verklaart dat hij met zijn vrouw in België verblijft en hier naar werk zoekt.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 13 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: M., H. ° 10.08.1996 Libië.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 04.05.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 04.05.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: M., H. ° 10.08.1996 Libië.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 04.05.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 04.05.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat hij met zijn vrouw in België verblijft en hier naar werk zoekt.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Libië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet verschenen ter terechtzitting en heeft evenmin een nota met opmerkingen ingediend. Artikel 39/59, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat de gevolgen hiervan regelt, houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de bestreden beslissing te schorsen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Dit heeft enkel tot gevolg dat de Raad niet moet antwoorden op een verweer (vaste rechtspraak Raad van State, 1 augustus 2013, nr. 107.923, 4 juli 2013, nr. 106.318, 4 juli 2013, nr. 106.321, 4 juli 2013, nr. 106.323 en 9 juli 2013, nr. 106.543).

3. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: de uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats; zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

4.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 7, 3°, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht *iuncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Na een theoretisch betoog bij de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen, zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

"7. De miskennis van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ; 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden ;

In de bestreden beslissing staat echter nergens wat verzoeker heeft gezegd, nochtans werd de betrokkene verhoord door PZ Zuid d.d. 9 mei 2024;

Uit de bestreden beslissing blijkt niet of de verklaringen van verzoeker tot een ander besluit hadden kunnen leiden. In de motivering van de beslissing is namelijk nergens terug te vinden wat eiser heeft gezegd.

Het Hof van Justitie heeft in het verleden echter geoordeeld dat administratieve autoriteiten rekening moeten houden met alle relevante factoren (Sopropé C-349/07, Mukarubega C166/13) en rekening moeten houden met de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante feiten van de zaak zorgvuldig te onderzoeken en hun beslissing omstandig te motiveren (Technische Universität C269/90, Sopropé C-349/07).

Dat is in casu niet gebeurd.

8. PRIVILEVEN – Het gezinsleven wordt krachtens artikel 8 van het EVRM als volgt omschreven:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Verzoeker was in België om familieleden te bezoeken. In tegenstelling tot wat wordt vermeld de bijlage 13 Septies, betreft dit zijn tante met wie hij goede contacten onderhoudt.

Verzoeker wenst niet langer in Libië te verblijven omdat de situatie daar slecht is. Voorheen was verzoeker aan het werk in Frankrijk.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker verwijst daarom naar de rechtspraak van Uw zetel, waarin wordt bevestigd dat verweerder bij de vaststelling van een verwijderingsmaatregel een individueel onderzoek moet verrichten in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (CCE 130 247, 26 september 2014).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevat een bijzondere zorgplicht voor de verweerder (CCE 19.06.2017 CCE 17.08.2017).

In een aantal arresten is ook specifiek bepaald dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling bij het nemen van een beslissing na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming (CCE 24.04.2015 en 10.10.2015).

De bestreden beslissing schendt de hierboven uiteengezette fundamentele rechten en rechtsartikelen. Verzoeker heeft een privé- en gezinsleven in België, ondanks zijn korte tijd in België.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan geen bevredigende verklaring geven voor het niet in aanmerking nemen hiervan.

Uit de beslissing van verweerster volgt geenszins dat een onderzoek werd ingesteld naar verzoekers privésituatie en dat rekening werd gehouden met zijn gezinsleven.

Verweerster heeft niet alleen bovengenoemde grondrechten kennelijk geschonden, maar ook niet voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht.

9. Verzoeker wenst een aanvraag tot internationale bescherming in te dienen.

Dat samen met het bevel om het grondgebied te verlaten ook het inreisverbod vernietigd dient te worden. Dat verzoeker minstens overeenkomstig artikel 74/14, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet recht heeft op een termijn van 7 tot 30 dagen om het grondgebied te verlaten, daar er geen risico op onderduiken bestaat en hij geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Dat wanneer verzoeker een termijn toegestaan wordt om het grondgebied te verlaten, het automatisch opgelegde inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet geen stand kan houden.

Dat het ook absoluut niet redelijk is om verzoeker een inreisverbod van 3 jaar voor België.. Dat verzoeker bijgevolg minstens het inreisverbod vernietigd wenst te zien. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 7, (eerste lid), 3° van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 13 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht.

Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

4.2.3. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursinstellingen of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

4.2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen, zoals blijkt uit de motieven, weergegeven onder punt 1.3.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Waar de verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing nergens staat wat zij gezegd heeft tijdens het gehoor en dat in de motivering nergens terug te vinden is wat zij heeft gezegd, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 4.2.8.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een onderzoek werd ingesteld naar haar privé- en gezinsleven, wijst de Raad op de uiteenzetting in punt 4.2.7.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt op het eerste zicht niet.

4.2.5. Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt wanneer de formele motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze bepaling kon in voorliggende zaak niet worden aangewend en de bestreden beslissing werd dan ook formeel gemotiveerd.

Een schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 blijkt bijgevolg op het eerste zicht niet.

4.2.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

4.2.7. De verzoekende partij betoogt dat zij in België was om familieleden te bezoeken, dat, in tegenstelling tot wat vermeld wordt in de bijlage 13septies, dit haar tante betreft met wie zij goede contacten onderhoudt, dat zij niet langer in Libië wenst te verblijven, dat zij voorheen aan het werk was in Frankrijk. Zij betoogt dat een individueel onderzoek moet gebeuren in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij rekening moet houden met het gezinsleven, dat zij een gezins- en privéleven heeft in België, ondanks haar korte tijd in België, dat de verwerende partij geen bevredigende verklaring geeft voor het niet in aanmerking nemen hiervan, dat uit de bestreden beslissing geenszins volgt dat een onderzoek werd ingesteld naar haar privésituatie en dat rekening werd gehouden met haar gezinsleven. Zij meent dat de verwerende partij op die manier niet alleen de genoemde grondrechten heeft geschonden maar dat ook niet voldaan is aan de zorgvuldigheidsplicht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij niet verduidelijkt, en de Raad niet inziet, op welke wijze haar betoog betrekking heeft op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Dit middelonderdeel is in die mate dan ook onontvankelijk. In zoverre zij doelt op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven

en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezins- en privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- en privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij verklaarde – tijdens het laatste gehoor door “B.K. (...) 1^e INP”, op 9 mei 2024 om 18u55 – dat zij een vrouw heeft in België. Dit wordt ook weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij betoogt echter dat zij in België was om familieleden te bezoeken, dat in tegenstelling tot wat vermeld wordt in de bijlage 13septies, dit haar tante betreft met wie zij goede contacten onderhoudt. In zoverre zij hiermee wenst aan te geven dat zij geen vrouw heeft in België, betreffen de motieven in de bestreden beslissing hieromtrent louter overtollige motieven. Een overtollig motief doet geen afbreuk aan de andere vaststellingen in de bestreden beslissing. De kritiek gericht op dit overtollig motief vermag geen afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij wel een vrouw in België heeft, kan de Raad enkel vaststellen dat zij de motieven van de bestreden beslissing, dat zij verklaart met haar vrouw in België te verblijven en dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat van het recht op een gezins- en privéleven, alsook dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, niet weerlegt.

De verwerende partij heeft aldus wel degelijk rekening gehouden met (en gemotiveerd omtrent) het gezinsleven met haar vrouw in België conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Betreffende het aangevoerde gezins- en privéleven met haar tante wie zij, volgens haar verklaringen in het verzoekschrift, kwam bezoeken en met wie zij goede contacten onderhoudt, wijst de Raad erop dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De verzoekende partij blijft hierin echter volkomen in gebreke.

Voor wat betreft het vermeende gezinsleven, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij een tante heeft in België met wie zij goede contacten onderhoudt, doch zij de identiteit van haar tante en de nationaliteit en/of het verblijfsstatuut van haar tante geenszins toelicht. Daarnaast wijst de Raad erop dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, “Onur v. het Verenigd Koninkrijk”, 2009; EHRM, “Slivenko v. Letland”, 2003; Mole N., “Asylum and the European Convention on Human Rights”, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen verwanten. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift niet

dat er sprake is van een afhankelijkheidsband ten aanzien van haar tante, nog minder verduidelijkt zij deze. Uit de enkele verklaring dat het gaat om een familiebezoek en dat zij goede contacten onderhoudt, blijkt geen afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij en haar tante. Zij legt in dit verband ook geen enkel stavingstuk voor.

Er is bijgevolg geen sprake van een onder artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig familieleven met haar tante.

Nu de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt met haar tante, toont zij niet aan dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM ten onrechte geen rekening heeft gehouden of over bepaalde elementen ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Nu geen beschermingswaardig gezinsleven in België wordt aangetoond, diende en dient geen belangenafweging te worden gemaakt tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. Het betoog van de verzoekende partij dat zij niet langer in Libië wenst te verblijven, dat de situatie daar slecht is en dat zij voorheen in Frankrijk aan het werk was, is dan ook niet dienstig.

Wanneer er voorts een risico van schending van het respect voor het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op de aanwezigheid van haar tante in België, stelt dat zij voorheen in Frankrijk aan het werk was en dat zij ondanks haar korte tijd in België een privéleven heeft.

Met een dergelijk betoog toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven in België aan. Zij toont immers geenszins *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat dit een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Daarnaast stelt de Raad ook vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij voorheen in Frankrijk aan het werk was.

Daar de verzoekende partij het voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven niet aantoonde, blijkt geenszins dat de verwerende partij gehouden was om hiermee rekening te houden of hierover te motiveren.

Nu het bestaan van een beschermingswaardig privéleven niet aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog dat zij niet langer in Libië wenst te verblijven, dat de situatie daar slecht is en dat zij voorheen in Frankrijk aan het werk was, is dan ook niet dienstig.

De Raad wijst er dan ook geheel ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar een privéleven in België geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke

omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Door louter te wijzen op een recht op een privéleven, maakt zij niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst.

Met haar betoog toont de verzoekende partij *prima facie* geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan. Voorts maakt zij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze werd genomen, noch dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht evenmin aannemelijk gemaakt.

4.2.8. De verzoekende partij betoogt voorts dat een miskennis van het hoorrecht de rechten van verdediging schendt, dat in de bestreden beslissing nergens staat wat zij gezegd heeft, dat, nochtans zij werd gehoord, uit de bestreden beslissing niet blijkt of haar verklaringen tot een ander besluit hadden kunnen leiden, dat in de motivering namelijk niet terug te vinden is wat zij heeft gezegd. Zij betoogt dat rekening moet gehouden worden met alle factoren en met haar opmerkingen door alle relevante feiten van de zaak zorgvuldig te onderzoeken en de beslissing omstandig te motiveren, dat dit *in casu* niet is gebeurd.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij volgens het "*Rapport administratif: Séjour illégal*" van 9 mei 2024 om 15u10 gehoord werd door B.K. van de Politiezone Zuid en volgens het "*Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*" op 9 mei 2024 om 18u55 nogmaals werd gehoord door dezelfde persoon, B.K.

Verzoeker kan vooreerst niet gevolgd worden dat nergens in de bestreden beslissing staat wat zij gezegd heeft, daar gemotiveerd wordt dat zij verklaarde dat zij met haar vrouw in België verblijft en hier naar werk zoekt, alsook verklaart geen medische problemen te hebben. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd waarom deze verklaringen niet tot een ander besluit kunnen leiden, met name daar een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privé- en gezinsleven en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat rekening moet gehouden worden met alle factoren en met haar opmerkingen door alle relevante feiten van de zaak zorgvuldig te onderzoeken en de beslissing omstandig te motiveren, dat dit *in casu* niet is gebeurd, maar voert geen concrete elementen aan waarover zij verklaringen zou hebben aangelegd en die ten onrechte niet worden vermeld in de bestreden beslissing en/of waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden door de verwerende partij. In zoverre zij zou doelen op het feit dat zij in België op bezoek bij haar tante is, wijst de Raad erop, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezins- en/of privéleven met haar tante aannemelijk maakt, zodat zij niet aantoonbaar dat dit element ten onrechte niet in rekening werd genomen of dat hieromtrent ten onrechte niet werd gemotiveerd.

De verzoekende partij brengt ook in het verzoekschrift geen elementen aan die erop wijzen dat het besluitvormingsproces een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van het hoorrecht wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Ter terechtzitting betoogt de advocaat van de verzoekende partij nog dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord in het Frans en dat het niet zeker is dat de verzoekende partij deze taal en aldus de vragen goed begreep.

De Raad kan enkel vaststellen dat een dergelijk betoog in het verzoekschrift niet werd aangevoerd en de verzoekende partij aldus ter terechtzitting een nieuw middel naar voren brengt.

Het begrip 'nieuw middel' geldt immers ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005).

Een nieuw middel kan echter enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen ter terechtzitting wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Het door de verzoekende partij ingeroepen middel raakt de openbare orde niet en de verzoekende partij toont niet aan waarom zij dit middel niet in haar verzoekschrift heeft uiteengezet.

Er blijkt voorts niet dat het niet of niet afdoende kennen van de taal waarin het gehoor plaatsvond een element is dat pas zou kunnen blijken na inzage in het administratief dossier. De verzoekende partij was zelf bij het gehoor aanwezig, waardoor het haar bekend zou moeten zijn geweest dat zij de taal van het gehoor niet of niet afdoende begreep, waardoor dit element aldus reeds kon aangehaald worden in het verzoekschrift, minstens geeft de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting geen valabele uitleg voor het laatijdig aanbrengen van deze argumentatie.

Het nieuwe 'middel' is dan ook niet-ontvankelijk.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad er op wijst dat uit het "*Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*" van 9 mei 2024 blijkt dat de verzoekende partij haar verklaringen heeft afgelegd in het Frans, alsook dat uit de door haar gegeven antwoorden blijkt dat ze betrekking hadden op de haar gestelde vragen, zodat er op het eerste zicht geen enkele indicatie is dat de verzoekende partij de vragen niet goed begreep.

4.2.9. Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift betoogt dat zij een aanvraag tot internationale bescherming wenst in te dienen, stelt de Raad vast dat, hiernaar gevraagd ter terechtzitting, de advocaat van de verzoekende partij niet op de hoogte is of er een degelijke aanvraag zou zijn ingediend. Wat er ook van zij, artikel 52/3, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer een vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, de uitvoerbaarheid van deze maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt opgeschort. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming heeft aldus geen invloed op de wettigheid van het bestreden bevel als zodanig.

4.2.10. Voorts betoogt de verzoekende partij dat samen met het bevel ook het inreisverbod dient vernietigd te worden, dat zij minstens overeenkomstig artikel 74/14, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet het recht heeft op een termijn van 7 tot 30 dagen om het grondgebied te verlaten, daar er geen risico is op onderduiken en zij geen gevaar is voor de openbare orde, dat wanneer een termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten, het automatisch opgelegde inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet geen stand kan houden, dat het absoluut niet redelijk is om haar een inreisverbod op te leggen van 3 jaar voor België en dat zij minstens het inreisverbod wenst vernietigd te zien.

In zoverre de verzoekende partij zich met dit betoog richt tegen het inreisverbod van 4 mei 2024, stelt de Raad vast dat dit niet de thans bestreden beslissing betreft, zodat haar betoog hieromtrent niet-ontvankelijk is.

De verzoekende partij lijkt zich met dit betoog voorts te richten tegen de beslissing tot afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek die gegrond is op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, daar er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat. Echter door louter te stellen dat er geen risico op onderduiken is, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt waarom de verwerende partij oordeelt dat er sprake is van een dergelijk risico, niet. Waar zij stelt dat zij geen gevaar is voor de openbare orde, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing geenszins wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, alsook dat het vaststellen van

een risico op onderduiken, conform artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, volstaat om een bevel om grondgebied te verlaten af te leveren zonder termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partij betoogt dat wanneer een termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten, het automatisch opgelegde inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet geen stand kan houden, wijst de Raad er ter volledigheid nog op dat het *in casu* bestreden bevel van 9 mei 2024 niet gepaard gaat met een inreisverbod, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk, noch blijkt dit uit het administratief dossier, zodat zelfs indien zou moeten worden vastgesteld dat de beslissing tot afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, die vervat zit in de *in casu* bestreden beslissing, gebrekkig is, *quod non in casu*, niet kan worden vastgesteld dat het *“automatisch opgelegde inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet geen stand kan houden”*.

4.2.11. Tot slot wijst de Raad erop dat waar de advocaat van de verzoekende partij er ter terechtzitting op wijst dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verklaard heeft dat zij in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, ook dit betoog in het verzoekschrift niet werd aangevoerd en de verzoekende partij aldus ter terechtzitting een nieuw middel naar voren brengt.

Indien de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Frankrijk, dit zelf verklaard heeft en meent dat hiermee ten onrechte geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing, blijkt niet waarom zij, die aldus zelf een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend in Frankrijk en dit zelf verklaard heeft, dit argument niet reeds kon aanhalen in het verzoekschrift, minstens geeft de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting geen valabele uitleg voor het laattijdig aanbrengen van deze argumentatie.

Het nieuwe ‘middel’ is dan ook niet-ontvankelijk.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat met haar verklaring, dat zij in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, rekening diende te worden gehouden, daar deze verklaring een loutere bewering betreft die niet ondersteund wordt door de overige stukken van het administratief dossier en die de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift evenmin staft en die bovendien door de verzoekende partij zelf tegengesproken wordt in haar verklaringen later die dag, nu uit het *“Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”* van 9 mei 2024 blijkt dat de verzoekende partij op de vraag *“Heeft u in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) aangevraagd”* ontkennend antwoordde.

4.2.12. Het enige middel is niet ernstig.

4.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

N. VERMANDER